

Dordtse Leerregels hoofdstuk 5 par 12-13

De uitverkiezing 1 zekerheid 2 nederigheid 3 heiligheid 4 kostbaarheid

Gemeente,

Hoofdstuk 5 van de Dordtse Leerregels. De kroon op de uitverkiezing: de volharding der heiligen. De gelovigen zullen het volhouden. Zullen door Gods bewaring blijven geloven tot hun laatste ademtocht toe. En: dat kun je ook weten. Dat is verbonden aan het geloof in Jezus Christus. Als ik nu waarachtig geloof in Hem, kom ik in de hemel. Zeker weten. Door de strijd van twijfelingen en aanvechtingen heen: toch zeker.

1 zekerheid

Dat stempelt het geloofsleven. Dat geeft echt, zuiver leven des geloofs. Uit de bol van de uitverkiezing groeit de stam van de zekerheid van de hemel en daarop bloeit de bloem van een helder, zuiver, bloeiend geloofsleven.

Al zou je je dat ook kunnen afvragen. Zorgt die wetenschap dat je in de hemel komt voor een zuiver geloofsleven of brengt het juist akelige gestalten voort? Krijg je dan geen mensen, gelovigen, die er parmantig bij gaan lopen. Die zich beter voelen dan anderen? Die onuitstaanbaar worden in hun hoogmoed dat zij in de hemel zullen komen? En krijg je dan ook geen mensen die het niet zo nauw meer nemen? We worden toch zalig, we komen toch in de hemel en dat weten we, dus waar maken we ons nog druk om? Een zonde meer of meer minder doet er toch niet meer toe. We hebben ons paspoort toch op zak. Zorgeloos. Dus: maakt deze leer, deze wetenschap ons niet hoogmoedig en zorgeloos, onverschillig? Het antwoord kan heel kort zijn. Nee, want dat zijn we al. Hoogmoedig en zorgeloos hoeven we niet gemaakt te worden, dat zijn we sowieso al. Dat zit ons van nature al in de ziel. Dat hoogmoedige. Jezelf beter voelen dan een ander. Dat je niet snapt dat er mensen zijn die..... want dat zou ik nooit doen. En je noemt ze direct stom. Zou ik nooit doen. En je vind eigenlijk dat er heel wat mensen dichterbij de poort van de hel verkeren dan jij. Je bent toch eigenlijk een stuk beter dan die en die. Nee, verloren gaan, daar komen anderen eerder voor in aanmerking. Eigenlijk zou je het best kunnen begrijpen als je zalig zou worden. En zorgeloos en lui/traag zijn we ook al van onszelf. Kom, daar zit het hem heus niet in, dus dat kan best. En er zijn zat ergere dingen dus wat ik van plan ben zal echt wel mogen. We zitten echt niet zo in over onze zaligheid. We maken ons drukker over heel wat andere dingen. Traag en lui mbt de eeuwige belangen. Zo zijn we. Waar of niet? Wat een Godonterend hart hebben

we en een houding die ons in de afgrond voert. Onkruid dat welig tiert op de bodem van mijn hart.

En die zekerheid van de zaligheid is juist de plant die dat onkruid verstikt. Die zekerheid maakt niet hoogmoedig en zorgeloos, maar die verstikt dat hoogmoedige en zorgeloze. Zodat de hoogmoed verschrompelt en de zorgeloosheid overwoekerd wordt. De zekerheid van de hemel zorgt daarvoor. De ware zekerheid tenminste. Daar kun je tegelijk aan toetsen of je zekerheid van de goede soort is en wel gegrond is: als hij dat is dan verstikt hij je hoogmoed en je zorgeloosheid hoe langer hoe meer. Want ware zekerheid is een weldaad die overdacht wil worden. Zegt par 12. De overdenking van deze weldaad.

Kijk, zeker weten dat je in de hemel komt is geen weetje dat je in de broekzak hebt zitten. En dat je er even uithaalt als je denkt dat het nodig is. En even laat zien als je bij de hemelpoort komt, nee, het is een weldaad die je overdenkt. Niet: aan denken, maar overdenken. Wat een weldaad: ten hemel in zullen gaan. In de hemel zullen komen. Weldaad van de Heilige Geest, Die mij zocht en trok. Inwon en op me inwerkte. O, waar haalde Hij me vandaan. En Hij kwam in mij wonen en Hij blijft daar. Hoe ook bedroefd en bezeerd. Hij blijft in mij. Ten einde toe. Weldaad van de Zoon, de Heere Jezus. Die mij kocht. Die voor mij stierf en Zijn leven gaf. Echt voor mij. Omdat Hij mij wilde verlossen van de schuld en straf. En Zichzelf gaf tot in de nederdaling ter hel. Voor mij. Weldaad van de Vader. Die mij uitverkoor voor de grondlegging der wereld. Uit alle mensen, en ik was even zondig, slecht, gevallen, vijandig, verloren, heeft Hij mij verkoren. Omdat Hij mij liefhad terwijl er niets was in mij om lief te krijgen. Uit-verkoren. Eruit-getrokken. Uit eeuwige, onverklaarbare liefde. Daarom zal ik in de hemel komen. Eeuwig zien de Vader op de troon, het Lam staande als geslacht, de Geest voor de troon. En als ik Hem zie zal ik Hem gelijk zijn. Vol van heiligheid, vreugde en liefde. Als je dat overdenkt, dan ben je gelukkig, dan ben je rijk. O heerlijk erf gij kunt mijn ziel vervoeren. Ware zekerheid is geen briefje in je broekzak, maar weldaad om te overdenken.

1 nederigheid

En dan geeft dat twee dingen: nederigheid en liefde. Allereerst nederigheid. Ootmoed. O Heere, wie ben ik? O Heere, waarom ik? Want Uw Geest werkte in mij, want ik wilde niet. Ik werkte tegen, ik zocht mijn verderf. Ik werk altijd tegen en ben bezig het verderf weer op te zoeken. O waarom ik? Want Uw Zoon kocht mij, want ik was in satans handen. Beladen met schuld, onder de vloek. Gods gericht tegemoet met rampzalige afloop. Waardig eeuwig verworpen te worden. O waarom ik? Want de Vader verkoor mij, ik was blind en vijandig. Ik zocht Hem niet. Ik had Hem niet lief, niets, niets in mij wekte Zijn liefde op. Alles wekte Zijn

weezin op. O, waarom ik? Ik wilde niet, verdien het niet, ik zocht het niet. In niets ben ik beter dan alle anderen, ik niets ben ik anders dan de grootste misdadiger. In niets is de genade aan mij te danken. Nederigheid. Verwondering. In één woord: Ootmoed.

En hoe hoger de berg van Gods weldaad, hoe kleiner ik me voel worden. Hoe meer me voel wegzinken. Het eerste kenmerk van het christenleven, zei Augustinus, is ootmoed. Het tweede kenmerk is ootmoed. Het derde kenmerk is ootmoed. En hoe meer vrucht de aar draagt, hoe dieper hij zich buigt naar de grond. Hoe meer zekerheid de aar van mijn leven kent, hoe dieper ik buig in ootmoed. Verstaat u dat? Versta je dat? Ootmoed.

Rechtgeaarde zekerheid van de hemel opkomend uit de uitverkiezing, geeft ootmoed. Nederigheid en verwondering. En dat verstikt de hoogmoed. Die bloem ontleemt het onkruid van hoogmoed het licht en doet de hoogmoed verschrompelen. Dat is zo! Alleen, je merkt wel: dat onkruid is taai. Als ik even de overdenking van die weldaad nalaat en vergeet, dan krijgt het onkruid weer licht en groet weer. Hoogmoed is als een paling die zich weer los wringt uit de greep van ootmoed. En weer omhoogkronkelt en opwelt. Als ik eens een keer iets goed mag doen, als er eens een keer wat lukken mag, als ik eens een keer meer getuig dan een ander....de hoogmoed kronkelt weer naar boven toe. Wat is de overdenking van die weldaad nodig. Deed ik dat maar meer.

En die bloem van de ootmoed heeft dan heel wat kelken. Par 12 noemt er 7. Kinderlijke vrees: zo graag de Heere willen dienen. Zo graag bij Hem willen zijn. Als een kind, echt een kind nog: papa, mag ik u helpen, kan ik iets voor u doen, mag ik met u mee? Zo naar de Heere toe. Godzaligheid. Tot Zijn eer willen leven. Voor Hem leven. Als het Zijn Naam en rijk maar ten goede komt. Niet dat eigenbelang van mijn zaligheid of menseneer. Dan lijdzaamheid in de strijd. Want het is niet voor niks. De strijd tegen de zonde is niet hopeloos, we zullen overwinnen. Dan is het de strijd wel waard. Vurige gebeden. Want God heeft zoveel beloofd. God zal mij bewaren. Hij zal mij vrucht laten dragen. Hij zal mij doen aankomen. Zoveel om om te bidden. Om naar te verlangen. Om naar uit te zien. Standvastigheid in het kruis en belijden van de waarheid. Het is het waard. Vervolging, spot, hoon, ontslag, gevangenis, doodstraf. Het is het waard. Wat denkt u: als die christen in Noord Korea in het strafkamp zou moeten denken: och, misschien kom ik toch wel niet in de hemel, laat God me toch nog los, en is het voor niks, dat hij dan stand zou kunnen houden? De zekerheid van de hemel zorgt dat iemand het volhoudt. Bestendige blijdschap. Beständige blijdschap. Duurzaam. Niet afhankelijk van hoe het ervoor staat, hoe ik me voel, van omstandigheden, al heeft

dat wel invloed, maar de bron van de blijdschap is onuitputtelijk en elke dag gelijk: ik kom in de hemel. Altijd reden tot blijdschap.

Dát is helder, zuiver geloofsleven. Tot eer van God, heerlijk voor jezelf en indruk makend en aantrekkelijk voor anderen. Alle reden om die zekerheid te zoeken. En om dan die weldaad te overdenken. Want uit de overdenking van die weldaad bloeien deze vruchten op. Hoe sterker de stengel van de zekerheid van de hemel, hoe heerlijker en voller de bloem gaat bloeien. O HEERE, wat leef ik onder de maat. O HEERE, vergeef wat U aan mij tekort komt.

3 heiligheid

Er groeit nog een tweede onkruid in ons hart: behalve hoogmoed, zorgeloosheid. En dan kun je denken: dat wordt alleen maar erger als je zeker weet dat je in de hemel komt. Dan worden mensen nog zorgelozer, luier, onverschilliger om God te dienen. Stel je voor: ze hadden tegen jou gezegd vier weken geleden: er is wat geregeld, je krijgt voor alle examens een 8, dus je bent al geslaagd. Wat je echt haalt doet er niet meer toe. Hier heb je het zwart op wit, ondertekend door de minister van onderwijs. Nu, boeken dicht, lekker niks doen of werken of naar vrienden, maar in elk geval niet meer leren. Als je toch al gegarandeerd slaagt. Nou dan als je toch al zou weten dat je in de hemel komt, dan doe je toch niks meer? Dan ga je je toch niet meer inspannen om God te dienen?

Maar in die vergelijking mist iets. Iets wat er bij dat diploma niet is. Wat dan? De liefde. De wederliefde tot God. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Wie de weldaad van de hemel overdenkt, en overdenkt dat die te danken is aan de liefde van de Geest, de Zoon en de Vader, die krijgt lief. Krijgt God lief. En dan krijg je alles lief wat van God is. Zijn eer en Naam, Zijn inzettingen en Zijn geboden. En door liefde ga je verlangen par 12 om goede werken te doen. En par 13 om de wegen des HEEREN vlijtig waar te nemen om daarin te wandelen. Zekerheid geeft liefde. Toch? Wederliefde tot God en alles wat van God is. Dat geeft verlangen naar heiligheid

Je gaat uit liefde Gods geboden waarnemen. Want je wilt ten eerste God geen verdriet meer doen. Hem niet meer bedroeven. Dan krijg je puur verlangen in een leven naar Gods geboden. Liefde wil geen verdriet doen. Dan zeg je niet in een goed huwelijk o maar hij heeft me toch trouw beloofd, dus ik zet een kras op zijn laptop, hij blijft toch wel bij me. Je wilt de HEERE geen verdriet doen. Hem dienen om Hem te verheerlijken. En je zonden geven je echt berouw. Geen spijt omdat jij er slecht mee afbent, maar berouw omdat je het erg vindt voor de HEERE. God dienen, niet voor je zaligheid, maar voor Zijn eer.

En ten tweede, en dat noemt par 13, God dienen, in Zijn wegen wandelen, goede werken doen omdat Gods vriendelijke verzoend Aangezicht je zoveel waard is. Het Aangezicht van de verzoende God. Dat moet je kennen om het te weten. Het Aangezicht van de verzoende God. Dat je weet en merkt: God heeft mij lief, van eeuwigheid, in Christus, door Zijn Geest. Eeuwige liefde, gevende liefde, geduldige liefde. De aanschouwing daarvan, de beleving daarvan is zoeter dan het leven. Toch? En als je dat missen moet weer. En God verbergt dat, dan heeft God je nog wel lief, dat verandert niet, maar Hij laat het niet merken. Hij verbergt het. Dat wil je niet. Voor geen goud. Hoe is dat in een goed huwelijk. Als in een goed huwelijk de spanning om te snijden is. Er is wat voorgevallen, en het is ijsig stil. Een paar dagen zeg je niks tegen elkaar. Dat houd je niet uit. Laten we het alsjeblieft uitpraten want hier ga ik aan onder door. En je klaagt: Heere, waar bent U, ik merk niets van U, ik vind U niet meer. En dat is bitterder dan het leven. Dan is bidden zo leeg, zo donker, zo onbeantwoord, zo tegen het plafond praten voor je gevoel. IJzig. Dat wil je niet. Als je de Heere liefheeft kun je dat niet uithouden. En dat wil je niet meer oproepen en de reden van zijn. En daarom: verlangen heilig te leven.

Ware zekerheid geeft liefde die in Zijn wegen verlangt te wandelen. En dat verstikt de zorgeloosheid en de luiheid en de traagheid. Deze liefde, wederliefde ontnemt de luiheid en traagheid, de zorgeloosheid het licht en doet dat onkruid verschrompelen. Dat is ware zekerheid doet. Ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht, zegt Filippenzen 3. Strijden tegen de zonde, de toegeeflijkheid. Jagen naar heiligheid, getuigen, dienen. O HEERE, wat leef ik onder de maat. O HEERE, vergeef wat U aan mij tekort komt. Hoogmoed en zorgeloosheid, luiheid verstikken. Ga het maar na. Als dat niet zo is, is uw zekerheid schijn en verkeerd gegrond en ondeugdelijk. Zekerheid die de hoogmoed voedt en luiheid in stand houdt is niet uit God, maar eigen makelij. Ware zekerheid maakt ootmoedig en ijverig uit liefde. Dát is helder, zuiver geloofsleven. Tot eer van God, heerlijk voor jezelf en indruk makend en aantrekkelijk voor anderen. Alle reden om die zekerheid te zoeken. En om dan die weldaad te overdenken. Want uit de overdenking van die weldaad bloeien deze vruchten op. Hoe sterker de stengel van de zekerheid van de hemel, hoe heerlijker en voller de bloem gaat bloeien. Van de liefde die ijvert om in Gods weg te wandelen en de zonde te laten.

4 kostbaarheid

Dat is de vrucht van de zekerheid van de volharding in de geloof. Een zekerheid die opkomt uit de uitverkiezing. Kijk, dan zien we dat alles over de uitverkiezing maar niet een theoretisch verhaal is. Iets voor de dogmatiek en mensen die daar aardigheid in hebben, maar ik niet. Iets

voor de studeerkamer. Nee, want we zien het doet wat. Het geeft vrucht. Het geeft een zuiver, helder geloofsleven. Ware ootmoed, ware liefde tot God en Zijn geboden krijg je alleen vanuit de zekerheid van je zaligheid in de hemel, en die komt op uit de uitverkiezing. Dat maakt nederige en ijverige mensen. Nederig voor God, ijverig voor God. En zo hoop ik en bid, en de kerkenraad met mij, dat u/jij kunt gaan zeggen: het is iets moois, prachtigs. Het is toch iets moois en geweldigs. Het is waar waar de Dordtse Leerregels mee besluiten in par 15. Deze leer, deze zaak: uitverkiezing en volharding der heiligen is een schat van Christus' bruid. Een schat van onwaardeerbare waarde. Een kostbaarheid. En een schat wil je niet kwijt. Wil je je niet af laten nemen. Want het is een schat. Zoveel waard. Die zoveel geeft. Aan zekerheid, vastheid, uitzicht, verwondering, liefde.

En daarom wordt die ook zo aangevallen. Logisch toch dat de duivel die schat wil verdraaien of verdwijnen. Verdwijnen: niet aan denken, niet over hebben. Puur dogmatiek waar je toch niks aan hebt, je kunt net zo goed zonder. Verdraaien: dat God alleen maar wist wie er zouden geloven en daarom mensen heeft verkoren. Dat je eerst moeten of je verkoren bent en daarna pas komen mag. Dat je het toch nooit zeker weten kunt. Dat het je alleen maar moedeloos maakt. Dat het alle deuren voor een mens dicht doet. En wat kun je eronder lijden en erdoor geplaagd worden. Aanvallen van de duivel. Maar denk eens na: bewijst juist dat eigenlijk niet dat het een grote schat is. Dat het voor Christus' bruid een enorm rijk iets is. Als de duivel er zich zo druk om maakt, dan geeft dat toch aan dat hem er alles aan gelegen is die schat afhandig te maken of te vervormen? Juist omdat een schat van zo grote waarde is! Een schat door God aan Zijn Kerk toevertrouwd. Laten we zeggen: door de Heere Jezus aan Zijn apostelen toevertrouwd. En u weet dat spel misschien wel van kinderen: 10 kinderen in een kring en moeder zegt een zin in het oor van de eerste. En die zegt hem in het oor van de tweede. Wat zeg je? Nou, dan nog een keer zeggen, dat mag. En die in het oor van de derde. Van de vierde, tot de laatste toe en die zegt tegen moeder wat ze gehoord heeft. Zou dat nog zijn wat het in het begin was? Jezus heeft de schat gegeven, gefluisterd in het oor van Paulus, Petrus. Die hebben de schat doorgegeven aan hun volgende generatie in hun tijd. En zo maar door. Tot aan Augustinus. Tot aan Calvijn en Luther. Tot aan de Nederlandse geloofsbelijdenis en de Dordtse synode. Tot aan onze grootouders en ouders en ons. Opdat wij het weer doorgeven aan de volgende generatie jongeren en gelovigen. Zodat de schat van Christus' bruid meegaat, de eeuwen door. Tot de generatie die de wederkomst mee zal maken. En zal die de schat nog hebben? Gaaf en ongeschonden? Om hem dan te tonen aan de Bruidegom. Geven wij de schat door? Zuiver en eerlijk? Vanuit een leven van ootmoed en liefdevolle ijver? En als jij

het niet verstaat als jongere, vraag maar aan je moeder, vader, ouderling, dominee, wat zei u ook al weer, hoe is het ook al weer, uitverkiezing en zekerheid. Opdat de laatste generatie de schat mag teruggeven. Teruggeven aan de Bruidegom. In een leven van ootmoed en ijver in liefde.

Wat een kostbaarheid, schat. En toch, of juist: je kunt het er moeilijk mee hebben. Tijdens of na deze serie over de Dordtse Leerregels. Dan eindigen we met nog één beeld. We weten wel wat groot licht is van een auto. Een felle bundel licht uit de koplampen. Als je daar recht van voren op afloopt, word je verblind, je gaat struikelen en vallen. Maar je moe dan ook van achteren of van opzij naar de auto lopen, en instappen. En dan: dan heb je door dat groot licht een geweldig uitzicht. De uitverkiezing: groot, fel licht. Als je er van voren recht toe recht aan op afloopt, word je verblind, je raakt in verwarring en struikelt. Maar hoor: er klinkt een roep. Komt! Bekeert u! Welkom bij Christus! Want waarom zoudt gij sterven. We worden geroepen. De deur staat open. En wie komt, wie niet anders maar kan en wil dan komen, vluchten, die komt erachter. En dan geeft het groot licht van de uitverkiezing zo'n uitzicht. Uitzicht in de eeuwigheid achter ons, verkoren!, uitzicht in de eeuwigheid voor ons: aankomst gegarandeerd! Om eeuwig Hem te loven en groot te maken: de drie enige verkiezende God.

Amen